

Gunnar Hoydal, rithøvundur um Regin Dahl:

- Regin, egin, megin, fegin, gleðin

Signar á Brúnni, landsstýrismaður í mentamállum, handaði Regini Dahl fyrstu Mentanarvirðisløn landsins á 150.000 krónur, og segði, at hann ynskti at virðisløn fór at styrkja føroyskt mentunarlív.

Eftir tilmæli frá nevnd umboðandi føroysk listafólk gjørdi landsstýrismaðurin í mentamállum, Signar á Brúnni, í farnu viku av at lata Regini Dahl, yrkjara og tónsetara, fyrstu Mentanarvirðisløn landsins, sum er 150.000 krónur. Til tess at kunna fáa Mentanarvirðisløn landsins skal virðislønarevnið hava skapað listarligt lívsverk á høgum listarligum støði ella hava skapað eitt ella fleiri listarlig avrik, ið gera, at viðkomandi má halda at hava uppihórd ein heiður sum Mentanarvirðisløn landsins. Tað hevur Regin Dahl og grundgevingin hjá virðislønarnevndini er henda: Í sínum yrkingum gevur Regin Dahl ljóð fyrri menniskjans grundkorum og 20. aldar vandamálum. Lukku og feigd, kæti og angist. Kærleika, mentanarsyndran, umhvørvisoyng. Við djúpari religiøsari kenslu visir hann á eind í tí syndræða og hædd í tí ófullkomna. Úr útleidini tekur hann sítt heimland at sær og setir saman aftur virði, sum hava grundleggjandi týðning fyrri allar føroyingar úti sum heima. Hansara skaldskapur er føroyskur og europeiskur, málsliga nýskapandi, ørindisliga frígjörður. Ørgrynnin av lögum eftir Regini ber dóm av klassiskari dygd og miðaldar stásligum einfeldi. Hansara list er eindømi, hvat dygd, dýpd og flogi viðvíkur. Hon er ein hornasteindur í nútíðar føroyskum samleika og list.

Mentanarvirðisløn landsins varð handað Regini Dahl á almennum hátíðarhaldi, sum Rithøvundafelag Føroya skipaði fyrri á Føroya Læraraskúla síðsta sunnudag. Ikki færi enn trý kór og ein trio tóku lut á heiðurslótuni. Tórshavnar

Kamarkór undir leiðslu av Kára Bæk við tveimum lögum, Fuglur letur av gleði, og Bróta so stillan, bylgja blá, orð eftir H.A. Djurhuus og lög eftir Regin Dahl. Tórshavnar Kamartrio við Berghild Poulsen, sopran, Bjarna Berg, klarinett og Arna Hansen, klaver framfórdu Sólsetursljóð og Flýgur tú lógv, orð Regin Dahl og lög ávíkavist Regin Dahl og Pauli í Sandágerði.

Carmina Maritima undir leiðslu av Paula í Sandágerði framfórdu Goymi eg minni um hvítan sand og Heystkvöld í Havn, orð Regin Dahl og lög Pauli í Sandágerði.

Havnarkórið undir leiðslu av Ólavi Hátún endaði við Skip á Havnini og Nú seta tey á teymarnar, orð H.A. Djurhuus, lög Regin Dahl. Pauli í Sandágerði hevur lagt til rættis.

Malan Marnersdóttir úr nevndini fyrri Mentanarvirðisløn landsins grundgav fyrri virðislønini. Hon segði, at í byrjanini bygdi Regin Dahl á undangongumenn sínar, síðani sleit hann seg leysan, gjørdi upp við teir og gjørdist ein sterkur yrkjari. Hann er vordin ein sjálvstøðugur yrkjari, útleidni er ein aðaltráður í yrkingum hansara, og í mun til Janus Djurhuus - sum Regin fylgdi væl á leið - lýsir hann útleidina sum ein tilveruspurning og sættast við hana. Um lögini segði Malan Marnersdóttir, at tey eru bæði lögini og genial, og ikki minst krevjandi at syngja. Har eru øðkenni úr fólkatónleiki, europeiskum romantikk og kirkjutónleiki. Ein gjøgnumkombinerað heild við sjáldsama hugtakandi sangum.

Carl Jóhan Jensen, rithøvundur, helt røðu skaldinum til heiðurs, og vit prenta hana niðanfyri:

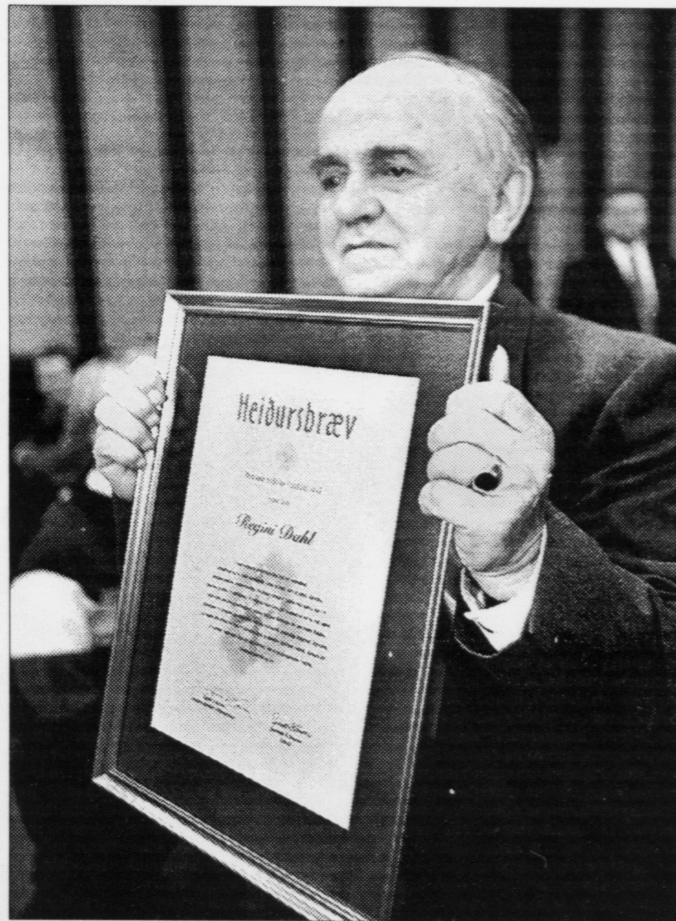
Ein maður æt Egil - tað eiti eg tibeitur ikki -, men um hendan Egil sigst í einari íslendskari miðaldarsøgu, at hann eina ferð skuldi telva seg í ta óreinu støðu, at hann einki hevði sær halds uttan skaldagávurnar - og høvdið lá við. Tý bæði var hann orðhagur og kringur at venda sær við einum ørindi. Hann yrkti sigst - nóg illa triggjar vetrar gamal - kvæði, sum íslendingar enn hava í geyma túsund ár seinni. Hesa ferðina, nú tað galt um lívið, var kortini so gróthæðið hjá honum. Einki fekk hann yrkt. Ikki ein stav og skyldaði uppá, segði hann, at eina svalu sat við gluggan hjá sær og læt seg hvørki fáa frið ella náðir. Eg eiti sum sagt ikki Egil, men eg havi kortini havt eina svalu við gluggan hjá mær hesar seinastu dagarnar, eg við, Síðani eg tók hetta á meg at siga nøkur orð við hetta høvi og nokkso kváð hevur hon verið. Látid so forargiliga og hvørki unt nær ró ella rógv. Kvakað og ljóða í. So eg við hvørt við kuldakrop og bivan skilliga havi sæð, hvussu illa eg dugi at ætta meg í hesum eg skal royna at siga um Regin Dahl og skaldskap hansara. Hvussu lættliga eg kann finna mistøk, skrensa á eini kenslu av vankunnu, uppgávu og stoytast eftir høvðinum út í antin skammrós ella møsn. Ikki tí. Ikki er tað evni tað stendur á, tí í skaldskapinum hjá Regini Dahl, er nóg av tí besta og tí, ið mest hevur hugfangað meg í føroyskum bókmentum síðani eg lærði at lesa. Hvat er tað so sum hindrar meðni? Eg veit ikki.

Kanska er tað tað, at hesin skaldskapurin er vaksinn nær so nær, er so saman-grógvinn við ta fatan, alla ta hugmynd og havi av føroyskum bókmentum, at eg líka skjótt noyðist at halda við Hegel - hóast eg í lótni, ið hvussu er treyðugt vil - halda við honum í tí sum hann sigur um tað nærkunnuga, hvussu illani tað

- Eingin er sum hann, Regin, egin, megin, fegin, gleðin, segði Gunnar Hoydal á heiðurslótuni í Læraraskúlahøllini sunnudagin í sambandi við, at Regin Dahl í vikuni gjørdist áttati ár.

- Ein sterkur yrkjari, sum hevur slitið seg leysan og gjørt upp við undangongumenn sínar, segði Malan Marnersdóttir, limur í heiðurslønarnevndini.

- Tað er ein serligur ljómur í málinum í yrkingunum hjá Regini Dahl, í hesi ísenn eirindaleysu og viðkvæmu sjálvs- og mentanarskoðan, í tí neyva og av og á næstan erkvisna ansinum fyrri tí varandi og verðuga, eitt ljóð og eitt stev í teirri stöðugu afturvandanini, sum ger at findarorð úr málsins djúpastu og fjaldastu lindum, máliskur og orðasamansetingar sum teg ongantíð vardi upp á, alt í einum meðan tú lesur taka seg so kunnuliga út. Verða eyðskild og sjálvsögd, segði Carl Jóhan Jensen, rithøvundur.

Regin Dahl við heiðursbrævinum í glas og rammu.

oftani skilt, nettupp tí at tað er nærkunnugt. Eg veit ikki. Meira eg skoraði á, hvaðna minni fann eg at siga. Tað einasta eg, tá ið saman var kom, hevði um at halda, tað

einasta, ið melur fram fyrri meg, tá ið eg hugleiði hesar bókurnar hjá Regini Dahl, ið liggja nýendurlisnar á borðinum hjá mær við liðina á telduni, er tvinnanda,